Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Η στρατηγική των "διεθνών κανόνων δικαίου" είναι απλώς υποκριτική και λανθασμένη στρατηγική συμφερόντων

Το ηγετικό κατεστημένο δεν εγκαταλείπει την εσφαλμένη του εθνική στρατηγική. Ό,τι κάνει στη σωστή κατεύθυνση αποτελεί παραχώρηση ανάγκης και όχι στρατηγική στροφή: έτσι το ακυρώνει ευθύς, αμέσως ή εμμέσως. Βλάπτει έτσι σοβαρά την χώρα, και θα την βλάψει περισσότερο.

Ανέλυσα στο προηγούμενο άρθρο μου ότι μια θεμελιώδης και εξαιρετικά επικίνδυνη παράμετρος της εθνικής στρατηγικής εξωτερικής ασφαλείας είναι η πολιτικοποίηση του στρατιωτικού συστήματος της χώρας. Η επιδεινούμενη αυτή εξέλιξη αποδεικνύει σοβαρό υστέρημα Δημοκρατίας στη χώρα (ενώ βεβαίως παρουσιάζεται από την πολιτική εξουσία σαν εμπέδωση δημοκρατικότητας). Αλλά εδώ δεν είναι αυτό το θέμα μου. Το πρόβλημα έγκειται στο ότι η πολιτικοποίηση του στρατιωτικού συστήματος μειώνει τη στρατιωτική ισχύ της χώρας, συνεπώς ελαττώνει την εξωτερική της ασφάλεια, συνεπώς περιορίζει την εθνική ανεξαρτησία. Ο οικείος σκοπός του στρατιωτικού συστήματος είναι να παράγει ασφάλεια μέσω ισχύος, και όχι να εξυπηρετεί τις πολιτικές της πολιτικής εξουσίας. **Θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η πολιτική εξουσία είναι μόνο ένας παράγων της συγκρότησης της κοινωνίας σε δημοκρατικό Κράτος.**

Την πολιτικοποίηση του στρατιωτικού συστήματος καθόρισα σε τρία σύνθετα πεδία: (α) Στην διαμόρφωση στρατηγικών δογμάτων και αντιλήψεων, στην επιλογή τακτικών, στην αντιμετώπιση δυνάμει πολεμικών αντιπαραθέσεων. (β) Στα εξοπλιστικά προγράμματα. (γ) Στην οργάνωση και στελέχωση του στρατιωτικού συστήματος.

Την συμπλοκή των τριών σύνθετων πεδίων (α, β, γ) πολιτικοποίησης του στρατιωτικού συστήματος στη χώρα σε μια γενική στρατηγική αρχή του ΝεοΕλληνικού ηγετικού κατεστημένου, την έδειξαν τα αδιάψευστα γεγονότα. Την ίδια μέρα έγινε το πρωί από την πολιτικοστρατιωτική ηγεσία η καθοριστική επιλογή οπλικών συστημάτων. Το απόγευμα παραπήθηκε ο αρχηγός του ΓΕΝ για την άθεμη παράβαση του Υπουργού Εθνικής 'μυνας στις κρίσεις των ανώτερων αξιωματικών. Την άλλη μέρα ο ίδιος Υπουργός μετέβη στη Γερμανία όπου επίσημα de facto παραδέχθηκε ότι οι επιλογές γίνονται με πολιτικά κριτήρια. Τέλος μετά από μερικές ημέρες γίνεται επίσημη επίσκεψη εδώ του Προέδρου του Ιράν.Το επίσημο εξουσιαστικό παρασύστημα σε πλήρη αποκάλυψη. **Στην Ελλάδα είναι κατά κύριο λόγο α "θεσμοί" που συμπεριφέρονται άθεσμα και αναρχικά.**

Όπως ο Υπουργός Τύπου κομπορρημονεί ως Υπουργός Προπαγάνδας. Έτσι ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης κομπάζει ως Υπουργός Πολιτικοποίησης του Στρατιωτικού Συστήματος. Στις συναμιλίες του με τη Γερμανική Κυβέρνηση παρουσιάζεται ότι ακολούθησε τρεις άξονες:

1) **Επεσήμανε ότι τα εξοπλιστικά προγράμματα της Ελλάδος ακολουθούν Γερμανική τροχιά.** Επελέγησαν τα υποβρύχια UB-2 14 και τα άρματα μάχης Leopard 2 A5. Τόνισε ότι εξακολουθεί να ισχύει η πολιτική (sic!) επιλογή για τα πολεμικά αεροσκάφη Eurofighter.

2) Εν όψει και της εξοπλιστικής αυτής προτίμησης, ζήτησε την υποστήριξη της Γερμανίας στην Ελληνική αντίδραση κατά της Αμερικανο-Βρεττανο-Τουρκικής Συμφωνίας για τον λεγόμενο "Ευρωστρατό".

3) Γενικότερα για τον Ευρωστρατό (ακριβέστερα, την Ευρωπαϊκή Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης, ΕΔΤΑ) υποστήριξε ότι (α) πρέπει να απαλλαγεί από προβλήματα που έχει το ΝΑΤΟ στη Νοτιοανατολική του πτέρυγα (εννοώντας τις ΕλληνοΤουρκικές διαφορές), και (β) ότι δεν θα πρέπει να διαβουλεύεται συστηματικά με το ΝΑΤΟ ή να εξαρτάται από το ΝΑΤΟ-σε ό,τι αφορά τη λήψη αποφάσεων και τις χρησιμοποιούμενες δυνάμεις ή εγκαταστάσεις.

Σπάνια βρίσκει κανείς ομολογημένη τόση εστισμένη παράνοια.

Πρώτον και βασικότερο. **Αποκαλύπτεται επιτέλους από την ίδια την πολιτική εξουσία ότι οι βαρετές ρητορείες της Ελληνικής ηγεσίας περί εξωτερικής πολιτικής βασιζόμενης μόνο στο δίκαιο αποτελούν αχαλίνωτη και απωθητική υποκρισία. Το ηγετικό πολιτικό κατεστημένο κάνει και αυτό πραγματιστική πολιτική συμφερόντων. Μόνο που κάνει τη λάθος Realpolitik! Δεν κάνει "ηθική" εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας. Απλώς ακολουθεί εσφαλμένη πραγματιστική στρατηγική.** Δεν αποτυγχάνει επειδή μόνο αυτό είναι ιδεαλιστικά προσηλωμένο στους "κανόνες δικαίου" (sic!) μέσα σε έναν άναρχο κόσμο όπου επικρατεί η λογική της δύναμης και ο υπολογισμός των συμφερόντων: αποτυγχάνει επειδή έχει χάσει την επαφή του με την πραγματικότητα και κάνει ως εκ τούτου ακατάλληλες επιλογές. (Ή μάλλον αποτυγχάνει για τη χώρα, επειδή τα συμφέροντά του δεν ταυτίζονται με τα συμφέροντα της χώρας.) **Την αδυναμία του την ιδεαλιστικοποιεί ως αφηρημένο δίκαιο. Το πρόβλημα με το ηγετικό κατεστημένο δεν είναι ότι είναι ηθικό σε έναν κόσμο ανηθικότητας. Το πρόβλημά του είναι ότι είναι ανίκανο (λόγω αναξιοκρατίας) σε έναν κόσμο αυξημένης ικανότητας.** Το δύστυχο αγνοεί ότι κανένας δεν δίνει πεντάρα για κανόνες δικαίου - οι άνθρωποι διψούν για δικαιοσύνη, και ξέρουν πολύ καλά ότι μετά την ιδεώδη φυσική δικαιοσύνη, το καλύτερο το προσφέρει η δύναμη της ικανότητας (αν διακρίνονται αυτά τα δυο και). Τους "κανόνες δικαίου" είναι το θέμα φθάνει τη σφαίρα του γελοίου με την επιβεβαίωση της "πολιτικής" επιλογής των **Eurofighter (ένα αεροπλάνο φάντασμα μιας σβέβαιης διΕυρωπαϊκής Κοινοπραξίας),** αλλά το πρόβλημα είναι βασικά το ίδιο σε όλο το εύρος του προμηθευτικού αμυντικού προγράμματος.

Οι εξοπλισμοί δεν γίνονται, όπως έπρεπε, με μοναδικό υπερισχύον κριτήριο τη μεγιστοποίηση της στρατιωτικής ισχύος με κάθε επιλεγόμενο οπλικό σύστημα. Αντιθέτως το ζήτημα τραβιέται επί μακρόν σε ένα αλιοβερίσι όπου κυριαρχούν άλλα ζητήματα εκτός από το μόνο κύριο, ζητήματα όπως οι πολιτικές των χωρών των κατασκευαστικών εταιρειών, αδιαφανείς διαδικασίες προμηθειών, μόνιμοι - δοτοί διαμεσολαβητές - προμηθευτές, οικονομικά και άλλα, φανταστικά ή μη αντισταθμιστικά οφέλη, και ό,τι αυτές οι μέθοδοι εκτρέφουν. **Γιατί εκτός από το ότι είναι και το μόνο ορθολογικό, το κριτήριο της μεγιστοποίησης είναι και το απλούστερο και διαφανέστερο: επιδέκεται τεχνοκρατική εφαρμογή. Τα άλλα εκκολάπτουν διαφθορά.**

Τρίτον. Ως προς το (3α) η απάντηση είναι ότι οι ΕλληνοΤουρκικές διενέξεις δεν έχουν δημιουργήσει κανένα αξιόλογο πρόβλημα στο ΝΑΤΟ (μόνο στο μυαλό της Ελληνικής πολιτικής ηγεσίας). Και αυτό **οφείλεται στην ηγεμονία των Η.Π.Α. και σε τίποτε άλλο. Αυτή η ηγεμονία είναι η πραγματική** νη, **άλλα να λέει, άλλα να φαίνεται ότι εννοεί, άλλα να εννοεί και άλλα να κάνει.** Για μας τους Έλληνες το θέμα είναι βλιβερό και ανυπόφορο. Για λαούς με Ρομαντική αυτοκαταδίκη όμως και αυτοπική νοοτροπία αποτελεί μια κάποια φαντασιακή διέξοδο από την πραγματικότητα της εξόδου τους από το προσκήνιο.

Έκτον. Δεν είναι αποδοτικό να στοιχηματίζεις πάνω στη φανταστική εικόνα ενός αλόγου και όχι στις πραγματικές ικανότητές του. Το εξήγησε γλαφυρά ο Πολύβιος.

Έβδομον. Ακόμη και εάν, ad impossibilem, ήταν δυνατό να ευοδωθεί η τελευταία ρομαντική Ευρωπαϊστική ΜεγαλοΟυτοπία (η δημιουργία με τεχνάσματα ενός Κράτους - Ευρώπη), η Ελλάδα θα είχε κάθε λόγο να είναι αντίθετη. **Γιατί τα ζωτικά συμφέροντα του ιστορικού Ευρωπαϊκού χώρου και τα ζωτικά συμφέροντα του δικού μας οικείου χώρου αποφασιστικά αποκλίνουν έως συγκρούονται. Η στρατηγική της Ελλάδας έπρεπε να έχει προτεραιότητα στη δημιουργία ενός ισχυρού περιφερειακού πεδίου αυθυπόστατου στον ευρύτερο χώρο μας, και για το λόγο αυτό είναι που η συνολική στρατηγική σύγκλιση με την Τουρκία είναι απαραίτητη.** Έτσι, ως προς το (2), η Ελλάδα θα έπρεπε να πρωτοστατεί στη δημιουργία μηχανισμών ελέγχου των εξελίξεων εν σχέσει με τον "Ευρωστρατό" από τη σκοπιά του δικού μας χώρου. Έπεται ότι θα έπρεπε να συμμετέχει (αν όχι να λαμβάνει δημιουργικές πρωτοβουλίες) στην σύμπαιξη μιας Αμερικανο-Ελληνο-Τουρκικής συνεννόησης γι' αυτό το θέμα. Αλλά όλα αντιστρέφονται από την ηγετική αναξιοκρατία προς ίδιον, βραχύβιο πλέον, όφελος.

Τις παραπάνω βαρυσήμαντες εξελίξεις, έντονα ανησυχητικές, στον τομέα της εξωτερικής ασφάλειας, ακολούθησε **η επίσκεψη του Ιρανού Προέδρου στην Αθήνα.** Ο Πρωθυπουργός δήλωσε ότι η Ελλάδα, όταν αναλάβει την προεδρία της ΕΕ, θα προσπαθήσει να προωθήσει την ανάπτυξη των σχέσεων ΕΕ. - Ιράν. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ενεργώντας άθεσμα και αντισυνταγματικά, προχώρησε χωρίς καμία αρμοδιότητα σε χάραξη εξωτερικής πολιτικής και στρατηγικής για μείζονα θέματα, μέσω δημόσιων τηλεοπτικών δηλώσεων: η Ελλάδα, είπε, δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη του "άξονα του κακού", ούτε θεωρεί ότι το Ιράν παρουσιάζει κανένα πρόβλημα για το παγκόσμιο σύστημα. Το ότι με ενέργειες σαν την προ καιρού αποστολή φορτίου όπλων στην Παλαιστίνη καθυστερεί η φυσική επίλυση του Ισραηλινο-Παλαιστινιακού ζητήματος με Αμερικανικές εγγυήσεις που πρώτη στιζητά η Παλαιστινιακή πλευρά σαν τις μόνες αποτελεσματικές, δεν φαίνεται να απασχολεί τους φαντασιωθέντες. Το Ιράν αποτελεί μέρος ενός προβλήματος που πρόκειται να λυθεί. Ποιο είναι το συμφέρον της Ελλάδας από την καθυστέρηση της φυσικής επίλυσής του; Πάλι στο "δίκαιο" θα φορτώσουν την ανικανότητά τους;!

Πρόκειται συνολικά για μια νέα έξαρση του αντιαμερικανισμού του ηγετικού κατεστημένου. Διότι ο αντιαμερικανισμός δεν είναι λαϊκό φαινόμενο με βάθος. Τη λαϊκή αντιΡωμαϊκή διάθεση ο Πολύβιος αναλύει στο χωρίο που παρέθεσα. Το οποίο τελειώνει ως εξής: "Ως προς αυτό λοιπόν το ζήτημα, προχώρησα να πω τόσα ώστε να μην ονειδίζει κανείς άκριτα τους Έλληνες για αεείνη τους τη διάθεση τότε, αγνοώντας αυτά που συμβαίνουν κατά φύση στους ανθρώπους". Αντιθέτως όμως αυστηρότατα κρίνει τους ηγέτες της τελικής καταστροφής: "Διότι εγώ θα ισχυριζόμουν ότι οι πολλοί αγνοούσαν την κατάσταση και έτσι έπραξαν όπως δεν έπρεπε, αλλά θεωρώ ότι εγκλημάτησαν οι υπεύθυνοι μιας τόσο

Προκαταβολική ερμηνεία του Αντιαμερικανισμού από τον Πολύβιο

[Μετά από μια απρόσμενη νίκη του Μακεδονικού ιππικού σε μια μάχη κατά των Ρωμαίων στον τελευταίο Μακεδονικό Πόλεμο, εκδηλώθηκε μεγάλη εύνοια στην Ελλάδα υπέρ του Περσέα, τελευταίου βασιλιά της Μακεδονίας. Και ο Πολύβιος σχολιάζει πραγματολογικά το γεγονός.]

"Υπήρξε λοιπόν στους πολλούς μια διάθεση, μου φαίνεται, παραπλήσια προς αυτό που συμβαίνει στους αθλητικούς αγώνες. Διότι και σε αυτούς, όταν απέναντι σε έναν επιφανή και θεωρούμενο αήττητο αθλητή παρουσιαστεί κάποιος ταπεινός και πολύ καταδεέστερος αντίπαλος, αμέσως η εύνοια του πλήθους που παρακολουθεί στρέφεται προς τον υποδεέστερο, και τον παροτρύνουν να έχει θάρρος και συμμετέχουν με ενθουσιασμό στις επιθετικές πρωτοβουλίες του. Αν δε, τύχει και αγγίξει τον ισχυρό πυγμάχο στο πρόσωπο και μάλιστα του κάνει κάποια πληγή, αυτόματα πάλι σαν να προστίθεται στην πυγμαχία ένας κοινός αγώνας όλων [εναντίον του καλύτερου]. Και μερικές φορές μάλιστα προσπαθούν να χλευάσουν τον πρωταθλητή - όχι ότι τον μισούν ή του καταλογίζουν ανικανότητα, αλλά απλώς παθαίνουν μια παράλογη συμπάθεια δίνοντας την εύνοιά τους σε αυτόν που κατά τη φύση των πραγμάτων είναι υποδεέστερος. Αλλά όταν κανείς εν καιρώ τους επιστήσει την προσοχή στην πραγματική κατάσταση, γρήγορα αλλάζουν γνώμη, και κατάφωρα συλλαμβάνουν οι ίδιοι την άγνοιά τους. . . . . .

Παραπλήσιο πράγμα ήταν και αυτό που συνέβη με τις μάζες σε σχέση με τον Περσέα. Διότι εάν κανείς, εφιστώντας τους την προσοχή, τους ρωτούσε με παρρησία εάν θα ήθελαν να συγκεντρωθεί μια τόσο μεγάλη υπεροχή [δηλαδή η οικουμενική ηγεμονία] στα χέρια ενός και ένα δοκιμάσουν μια απολυταρχική εξουσία που να μη δίνει λόγο πουθενά και να μην υπέκει ευθύνες καθ' οιονδήποτε τρόπο, [αν τους ρωτούσε κάποιος αυτό] νομίζω ότι, καταλαβαίνοντας τι έκαναν, θα τα γύριζαν αλλιώς και θα μετέπιπταν στο αντίθετο. Αν δε και τους υπενθύμιζε κανένας πόσα δυσκερή συνέβησαν στους Έλληνες από τη βασιλεία των Μακεδόνων, και πόσα συμφέροντα από την ηγεμονία των Ρωμαίων, νομίζω συθωρεί θα αισθανόντουσαν μετομέλεια. Πλην όμως τότε, σύμφωνα με την πρώτη και χωρίς σκέψη ορμή, ήταν προφανής η χαρά των πολλών για τις ειδήσεις [δηλαδή για τη Μακεδονική νίκη]: τους ευχαριστούσε το παράδοξο, εάν είχε καθόλου βρεθεί έστω ένας κάποιος ικανός ανταγωνιστής των Ρωμαίων".

Πολύβιος, Ιστορίαι, ΚΖ, 9

Χρυσούς στατήρας που κόπηκε στην Ελλάδα (197 π.Χ.) μετά τη νίκη του φιλέλληνα Ρωμαίου στρατηγού Titus Quinctius Flamininus επί του Φιλίππου Ε΄ Βασιλιά της Μακεδονίας. Πορταίτο του στρατηγού

διμερών διαπραγματεύσεων. Και αυτή η Ευρωπαϊκή Ένωση περιμένει (βάσει της Συμφωνίας του Ελσίνκι) να επιλυθούν σε τακτό διάστημα τέτοια προβλήματα, συμπεριλαμβανομένου και του Κυπριακού. **Και είναι ανόητο να υποτίθεται τέλος ότι η Γερμανία θα προβεί σε ουσιαστικές διαφοροποιήσεις από τις ΗΠΑ σε σημαντικά θέματα του Ευρωπαϊκού συστήματος, όσο και εάν δεν θα έβλεπε θετικά την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε.**

Ως προς το (3β), ας μην ξεχνάμε ότι η Αμερικανική ομπρέλα ασφαλείας που προσφέρεται στην Ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ασφαλείας μέσω του ΝΑΤΟ παρέχεται χωρίς αντίστοιχη καταβολή τιμήματος. **Αυτό το γεγονός είναι ιστορικά ανορθόδοξο.** Στην Αθηναϊκή Συμμαχία π.χ. οι χώρες - μέλη κατέβαλαν ορισμένο ποσό στην Ηγεμονική δύναμη για την εγγύηση ασφαλείας που τους παρείχε με ό,τι αυτό συνεπάγεται (αυξημένη οικονομική ανάπτυξη, ανοικτοί οδοί επικοινωνίας, ελευθερία κινήσεων σε ευρύτερο χώρο κλπ.). **Η Αμερικανική ομπρέλα είναι η βάση της Ευρωπαϊκής ασφαλείας. Αρα εξ αντικειμένου οι ΗΠΑ (μέσω του ΝΑΤΟ ή και με διμερείς ή πολυμερείς συνεννοήσεις) θα παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην Ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ισχύος. Προφανώς ο "Ευρωστρατός" δεν μπορεί παρά να δρα εξαρτημένα και συμπληρωματικά προς το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ.** Μπορείτε να το δείτε πολύ απλά αυτό αν σκεφθείτε ποιος πρόκειται να πάρει σοβαρά τον "Ευρωστρατό", **αν δεν υπάρχει η Αμερικανική εγγύηση και σφραγίδα πίσω του και πάνω του.** Η απάντηση στο ρητορικό αυτό ερώτημα είναι **κανείς, ούτε ομάδες Αλβανών χωρικών στην "Μακεδονία".**

Ο "Ευρωστρατός" (και ο πυλώνας εξωτερικών πολιτικών και πολιτικών ασφαλείας της ΕΕ. τον οποίο υποτίθεται ότι ο "Ευρωστρατός" ενδυναμώνει) είναι καθαρά ένεση αυτοπεποίθησης στην απερχόμενη ιστορική Ευρώπη. Ούτε για ανθρωπιστικές και ειρηνευτικές αποστολές δεν απιστελεί ανεξάρτητο παράγοντα, αν αποξενωθεί από Αμερικανικές εγγυήσεις.

Τέταρτον. Γιατί η συστηματική εκχώρηση εθνικών δικαιωμάτων επί αυξανομένου πεδίου στην Ε.Ε. (και **στην ουσία στο Διευθυντήριό της**) **είναι πράξη προστασίας των εθνικών συμφερόντων** (ή **του "δικαίου"**;!), **ενώ κάθε στρατηγικός συντονισμός με τις ΗΠΑ είναι πράξη υποτέλειας;** Στην πραγματικότητα, η Αμερικανική ηγεμονία οφελεί τον Ελληνισμό, ενώ ο Ευρωπαϊσμός τον δυσκεραίνει.

Πέμπτον. Εντόξει, το ηγετικό κατεστημένο της ιστορικής Ευρώπης παίζει το τελευταίο (και καταδικασμένο) Καρλομάγνειο χαρτί του. Αλλά αλίμονο αν η ιστορική πραγματικότητα, σκληρή σαν το είναι του όντος, ξεγελιόταν με τα σπαρταριστά "κολπάκια" της ΕΕ. Πάνω από όλα η πραγματικότητα απεχθάνεται και τιμωρεί το ψεύδος. **Και η Ε.Ε. είναι αναγκασμένη να ακροβατεί πάνω σε συστηματικό ψεύδος: είναι υποχρεωμένη** τη **ιστική εγγύηση λειτουργικότητας του ΝΑΤΟ.** Επιπλέον υποτίθεται ότι γίνονται σύντονες προσπάθειες ΕλληνοΤουρκικής στρατηγικής προσέγγισης και είναι αντιφατικά σε αυτό το πλαίσιο να τονίζονται προβλήματα τα οποία (και πάλι υποτίθεται) ευρίσκονται στη διαδικασία επίλυσής των μέσω

το τελευταίο που σκάπτονται - ή καλύτερα τους θέλουν σαν ένα ελαφρύ πλαίσιο του "παιχνιδιού" της ζωής, όχι για να τους προσδιορίζουν το περιεχόμενο της ανθρώπινης δράσης και να κατευθύνουν τις συγκεκριμένες ενέργειές τους.

Δεύτερον, ως προς τους εξοπλισμούς,